

Arrest

nr. 86 110 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 mei 2005 een asielaanvraag in. Op 30 november 2005 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker dient een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, dat op 9 januari 2007 wordt verworpen. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State, die bij beschikking nr. 319 op 9 maart 2007 de vordering ontoelaatbaar verklaart.

1.2. Verzoekster dient op 27 september 2006 een asielaanvraag in. Op 25 februari 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, die op 12 mei 2009 bij arrest nr. 27 266 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 5 februari 2007 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

1.4. Op 30 juli 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet). Op 15 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissingen waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf, ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard.

1.5. Op 13 december 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Op 11 maart 2009 en 21 oktober 2009 actualiseren zij hun aanvraag.

1.6. Op 3 december 2008 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 2 december 2009 actualiseren verzoekers zowel hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 december 2007 als hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 december 2008.

1.8. Op 13 december 2009 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 3 december 2008 en 13 december 2009 op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2008 en 13.12.2009 werden ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat ze geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 13.12.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het element dat worden aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk het artikel 8 EVRM, wordt dan ook niet aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Daarnaast dient er te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, een element uit de ontvankelijkheid overgenomen wordt in de gegrondheid, namelijk de wet van 22.12.1999. Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en beweren dat er een kopie van een arbeidsovereenkomst met het minimum bruto-inkomen van 1420,00 euro per maand in hun aanvraag van 13.12.2009 steekt. Dit blijkt echter niet het geval te zijn. Na telefonisch contact met hun advocaat op 08.06.2010 en 12.10.2010 werd een arbeidsovereenkomst aan onze dienst bezorgd. Het bewuste arbeidscontract van M.C.M. (...) bij (...) werd echter pas opgesteld in oktober 2010. In de vernietigde instructie werd nadrukkelijk vermeld dat aanvragen 9bis enkel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B indien ze ingediend of geactualiseerd werden tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en alle nodige documenten bevatten, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract. Het voorgelegde arbeidscontract, dat pas in oktober 2010 werd opgesteld, kan bijgevolg niet in het voordeel van betrokkenen worden weerhouden.

Het feit dat M.C.M. (...) en M.Z.R. (...) respectievelijk sinds mei 2005 en september 2006 in België verblijven, hier goed geïntegreerd zouden zijn, een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en daarvan verschillende getuigenverklaringen voorleggen, over een uitstekende actieve en passieve kennis van het Nederlands beschikken en daartoe verschillende cursussen Nederlands hebben gevolgd, getuigenschriften van maatschappelijke oriëntatie hebben behaald, attesten van inburgering voorleggen, werkwilleg zijn en in hun eigen levensonderhoud willen voorzien, meneer M.C.M. (...) een horeca-opleiding heeft gevolgd en mevrouw M.Z. (...) een opleiding kennismaking met de computer heeft gevolgd, in het verleden heeft gewerkt en daarvan loonbrieven en interimcontracten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van M.C.M. (...) die hij indiende op 17.05.2005 werd afgesloten op 09.01.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 16.01.2007. De asielaanvraag van M.Z.R. (...) die ze indiende op 27.09.2006 werd afgesloten op 15.05.2009 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – respectievelijk 1 jaar en acht maanden en 2 jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

"A. Algemene Principes

(...)

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder verwijst naar de door verzoekers ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 13 december 2009 en stelt dat het verblijf van verzoekers en hun integratie in de Belgische samenleving sedert mei 2005 en september 2006 niet voldoende zouden zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie.

TERWIJL verzoekers naast hun aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. dd. 13 december 2009 eveneens per schrijven dd. 2 december 2009 een 'TYPEFORMULIER voor de regularisatieaanvraag om de actualisatie te vergemakkelijken' hadden ingediend, met in bijlage daarbij niet minder dan 50 stavingsstukken, waaronder een ondertekende arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 30/11/2009 met de firma B. (...), waarop verweerder helemaal niet heeft geantwoord in de bestreden beslissing.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering :

(".... Betrokkenen beroepen zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en beweren dat er een kopie van een arbeidsovereenkomst met het minimum bruto-inkomen van 1420,00 euro per maand in hun aanvraag van 13.12.2009 steekt. Dit blijkt echter niet het geval te zijn. Na telefonisch contact met hun advocaat op 08.06.2010 en 12.10.2010 werd een arbeidsovereenkomst aan onze dienst bezorgd. Het bewuste arbeidscontract van M.C.M. (...) bij (...) werd echter pas opgesteld in oktober 2010. In de vernietigde instructie werd nadrukkelijk vermeld dat aanvragen 9bis enkel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B indien ze ingediend of geactualiseerd werden tussen 15 September 2009 en 15 december 2009 en alle nodige documenten bevatten, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract. Het voorgelegde arbeidscontract, dat pas in oktober 2010 werd opgesteld, kan bijgevolg niet in het voordeel van betrokkenen worden weerhouden.

Het feit dat M.C.M. (...) en M.Z.R. (...) respectievelijk sinds mei 2005 en September 2006 in België verblijven, hier goed geïntegreerd zouden zijn, een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en daarvan verschillende getuigenverklaringen voorleggen, over een uitstekende actieve en passieve kennis van het Nederlands beschikken en daartoe verschillende cursussen Nederlands hebben gevolgd, getuigschriften van maatschappelijke oriëntatie hebben behaald, attesten van inburgering voorleggen, werkwilleg zijn en in hun eigen levensonderhoud willen voorzien, meneer .C. (...) een horeca-opleiding heeft gevolgd en mevrouw M.Z. (...) opleiding kennismaking met de computer heeft gevolgd, in het verleden heeft gewerkt en daarvan loonbrieven en interimcontracten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009....") blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing dd. 27 oktober 2010 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het regularisatiedossier van verzoekers zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde argumenten bij schrijven van hun advocaat dd. 2 december 2009 bleek nochtans dat een toekenning van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is. (Stuk 2)

Om onbegrijpelijke redenen heeft verweerder zich in de bestreden beslissing uitsluitend beperkt tot een verwijzing naar de door verzoekers ingediende aanvraag cfr. art. 9bis Vw. dd. 13 december 2009.

De door verzoekers op 2 december 2009 ingediende ACTUALISATIE van hun lopende regularisatieaanvraag (in de vorm van een schriftelijke toelichting van ondergetekende advocaat tezamen met het 'TYPEFORMULIER REGULARISATIEAANVRAAG') wordt door verweerder TOTAAL DOODGEZWEGEN in de bestreden beslissing.

In de bijlage van het schrijven dd. 2 december 2009 hadden verzoekers niet minder dan 50 stavingsstukken gevoegd waaronder een arbeidsovereenkomst dd. 30/11/2009 voor onbepaalde duur en talrijke andere bewijzen van verregaande integratie in de Belgische samenleving. (Stuk 3)

Het schrijven dd. 2 december 2009 van de ondergetekende advocaat werd aan de diensten van verweerder overgemaakt via "REGULACTUA@IBZ.FGOV.BE" (Stuk 4)

Verweerder had dus wel degelijk kennis van het schrijven dd. 2 december 2009 van ondergetekende advocaat en de talrijke bijlagen op het ogenblik dat de bestreden beslissing was genomen.

In het schrijven dd. 2 december 2009 van ondergetekende advocaat, hadden verzoekers toegelicht dat zij op grond van de door hen voorgelegde arbeidsovereenkomst dd. 30/11/2009 in aanmerking kwamen voor regularisatie op grond van punt 2.8.B van de INSTRUCTIE VAN 19 JULI 2009.

Om onbegrijpelijke redenen heeft verweerder dienaangaande met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Hiermee is aangetoond dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht, minstens van de zorgvuldigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing; te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002. nr. 107.624).

schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoekers zijn van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Verzoekers brachten voldoende elementen aan waarmee naast een langdurig verblijf in België sedert mei 2005 en september 2006 ook een verregaande integratie aangetoond wordt.

Verzoekers legden dienaangaande naast een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur dd. 30/11/2009 ook diverse certificaten voor van de door hen gevolgde cursussen Nederlands.

Daarom dat een gegrond verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing is.

Het is onredelijk om geen rekening te houden met het door verzoekers ingediende 'ACTUALISATIE' dd. 2 december 2009 en met hun voorgelegde arbeidsovereenkomst dd. 30/11/2009.

Door geen enkele rekening te houden met het gegeven dat verzoekers in het schrijven dd. 2 december 2009 (+ toegevoegde 'TYPEFORMULIER REGULARISATIEAANVRAAG' van ondergetekende advocaat om de toepassing van de bepalingen vervat in categorie 2.8B van de (vernietigde) instructies dd. 19/07/2009 hadden gevraagd, is verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten gegaan zodat de voorwaarde van een wettige uitoefening van de beleidsvrijheid door verweerder in casu niet is vervuld.

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Gelet op de door verzoekers uitgewerkte argumenten in het schrijven dd. 2 december 2009 van hun advocaat, en de in totaal 50 bijgevoegde stavingsstukken, kon verweerder niet in redelijkheid komen tot de door hem genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn totaal onverenigbaar met het door verweerder genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van niet-gegrondheid dd. 27 oktober 2010 te worden vernietigd."

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite. Zo motiveert verweerder, waarom verzoeker zich bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet kan beroepen op de wet van 22 december 1999. Tevens motiveert verweerder dat verzoeker geregulariseerd wenst te worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch dat verzoeker geen arbeidsovereenkomst voorlegde die voldoet aan de vereisten gesteld door criterium 2.8B. Aangaande de elementen van integratie wijst verweerder erop dat deze niets afdoen aan de voorwaarden die

worden gesteld met betrekking tot de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Aangaande het tijdelijk verblijf motiveert verweerder dat dit geen grond voor regularisatie kan vormen, nu dit tijdelijk van aard was en beperkt tot de duur van de asielpprocedure die niet onredelijk lang heeft geduurd. Tenslotte motiveert verweerder dat het argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde geen grond tot regularisatie kan vormen nu van alle vreemdelingen verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekers de motivering van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren, nu zij menen dat zij wel degelijk een arbeidscontract hebben bijgebracht waaruit blijkt dat zij voldoen aan criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009, dient het opgeworpen middel vanuit het oogpunt van de materiële motivering en artikel 9bis van de vreemdelingenwet bekeken te worden, samen met het opgeworpen redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat uit de motivering blijkt dat niet alle concrete en individuele elementen, zowel afzonderlijk als in hun geheel en in alle objectiviteit werden onderzocht. Verzoekers wijzen op de door hen op 2 december 2009 ingediende actualisatie, waarbij zij 50 overtuigingsstukken voegden waaronder een arbeidsovereenkomst d.d. 30 november 2009 waaruit blijkt dat zij in aanmerking komen voor een regularisatie op grond van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Zij menen dat deze actualisering totaal wordt doodgezwegen in de bestreden beslissing. Verzoekers betogen dat verweerder de perken van zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan, door hier geen rekening mee te houden. Verweerder kon gelet op de uitgewerkte argumenten in het schrijven d.d. 2 december 2009 en de in totaal 50 bijgevoegde stavingsstukken niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing komen.

Verzoekers betogen aldus in essentie dat uit de door hen bijgebrachte stukken en toelichting, wel degelijk bleek dat zij voldoen aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de instructie. Zij voeren in het verzoekschrift bijgevolg uitsluitend aan dat zij wél voldoen aan de voorwaarden vervat in het criterium 2.8B zoals geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Hun argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de wijze waarop de vernietigde instructie werd toegepast door verweerder.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoekers erop gericht is te verduidelijken dat zij wél voldoen aan de voorwaarden van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu zij bij hun actualisering op 2 december 2012 wel degelijk een arbeidscontract hebben voorgelegd, waaruit blijkt dat zij voldoen aan de voorwaarden vervat in de criteria 2.8B van de vernietigde instructie, zodat zij in essentie een strikte toepassing vragen van deze vernietigde instructie. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoekers, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS